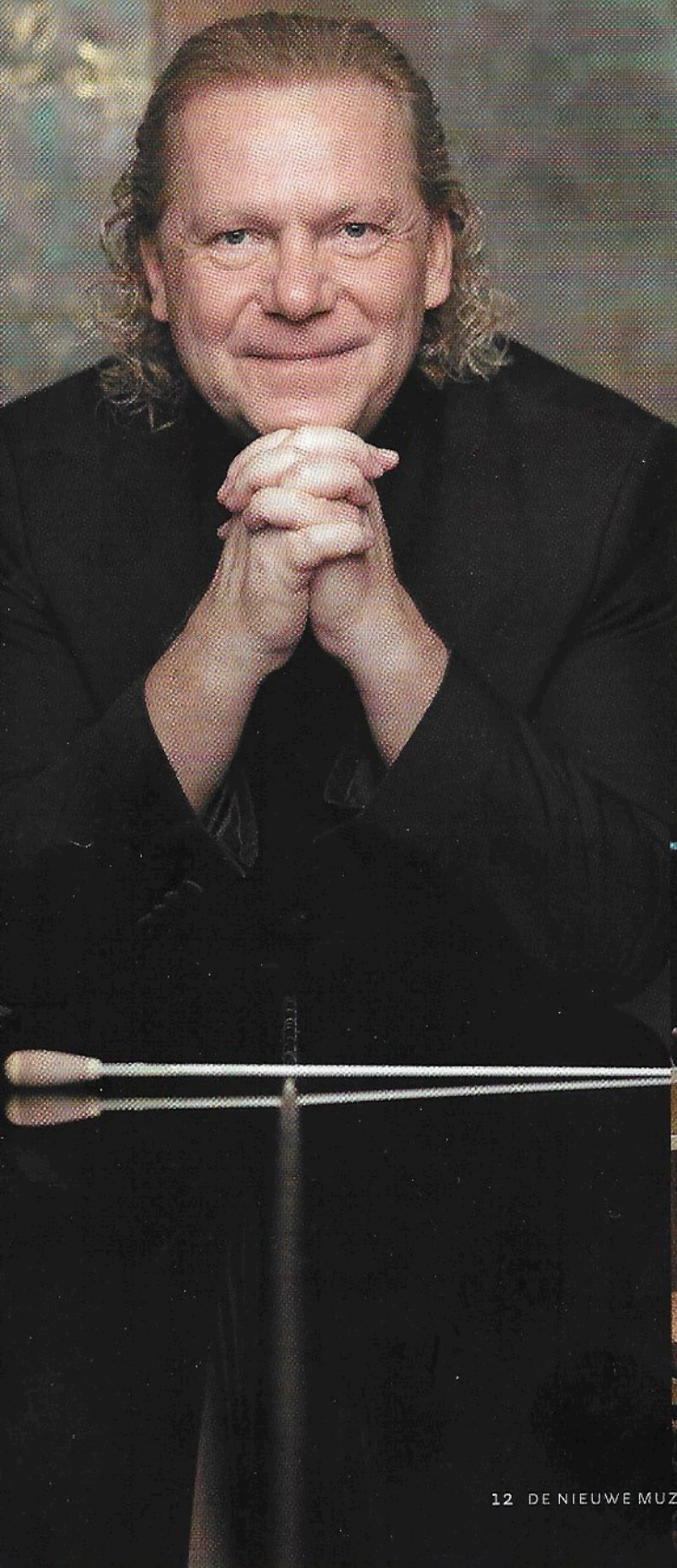

*Durven,
dromen,
doen...*

—
tekst: Wenneke Savenije
—

Dirigent Conrad van Alphen: 'Sinfonia Rotterdam is mijn favoriete orkest'

Onvermoeibaar timmert Conrad van Alphen (60) aan de weg om van zijn Sinfonia Rotterdam het leukste kamerorkest van Nederland te maken. Zijn muzikale opmars leidde tot talloze inspirerende concerten in ons land en bracht Sinfonia Rotterdam al naar vele landen. In het nieuwe seizoen komen twee solisten van wereldformaat naar Nederland om bij het orkest te soleren: violist Maxim Vengerov en pianist Mikhail Pletnev. Een portret van een gedreven en daadkrachtige dirigent, die wonderen verricht door zijn niet aflatende enthousiasme.

van Alphen

Contrabassist in Zuid-Afrika

‘Eigenlijk ben ik een allochtoon’, lacht dirigent Conrad van Alphen (60), in 2000 de trotste oprichter van ‘zijn’ Sinfonia Rotterdam, die zijn muzikale loopbaan begon als contrabassist in Zuid-Afrika. ‘Niet omdat ik in Zuid-Afrika geboren ben, maar omdat mijn vader, die er overigens oer-Hollands uitzag, in Indonesië werd geboren. Eerst woonden mijn ouders in Nederland met mijn twee oudere broers. Maar in de jaren vijftig verhuisden ze naar Zuid-Afrika, waar mijn vader bij Philips ging werken. Mijn oudere broer en ik zijn daar geboren.’

Van Alphen groeide op in Pretoria, waar hij contrabas ging studeren. ‘Mijn vader was een enthousiaste amateurcellist. Hij nam ons vaak mee naar concerten en de muziek maakte diepe indruk op me, al kwamen er bij ons weinig echt grote namen langs. Ik herinner me dat ik als jongetje een keer Louis Frémaux heb zien dirigeren. En Roberto Benzi, van wie ik later mijn eerste dirigeerlessen zou krijgen, kwam er ook regelmatig. Muziek raakte me meer dan alle andere dingen. Als klein jongetje speelde ik viool en piano, maar ik hield van die warme, diepe en donkere klanken van de cello en de contrabas. In Zuid-Afrika gingen de orkesten naar de scholen toe om schoolconcerten geven. Cultuur stond er in hoog aanzien en werd vooral ondersteund door de joodse gemeenschap in Johannesburg en Kaapstad. Uiteindelijk ben ik na de middelbare school contrabas gaan studeren.

Schnabbelen in Nederland

Toen Van Alphen afgestudeerd was als contrabassist, ging

hij schnabbelen in allerlei orkesten. Al gauw kreeg hij een vaste aanstelling in het omroeporkest van Johannesburg. ‘Op mijn 26^e dacht ik: “Nou, dit is het dan zo’n beetje, ik kan hier blijven spelen tot ik met pensioen ga. Zuid-Afrika is een fantastisch land, maar naast de vaste orkesten valt er muzikaal niet zoveel te beleven. Er is geen perspectief om iets anders te gaan doen.” De situatie in Zuid-Afrika werd er eind jaren tachtig niet gemakkelijker op en eerlijk gezegd bleef mijn droom om ooit dirigent te worden maar kriebelen. Het begon steeds meer tot me door te dringen dat ik Nederlandse roots had en een Nederlands paspoort.

Tenslotte ben ik in 1990 met mijn ex-vrouw en mijn tweelingdochtertjes van drie jaar oud naar Nederland vertrokken met vijf koffers en de contrabas op mijn rug. Dat was wel even aanpassen, de mentaliteit is hier heel anders dan in Zuid-Afrika en ik miste de natuur en de zonlicht om me heen. Alles is hier zo keurig en een beetje kneuterig. Bij aankomst had ik geen baan en geen huis, maar de eerste twee maanden konden we bij een oom logeren. Daarna vonden we een sociale huurwoning in een toentertijd achterstandswijk in Dordrecht. Ik ben alle Nederlandse orkesten gaan bellen. “Hallo, ik ben contrabassist en ik heb jarenlang in het omroeporkest van Johannesburg gespeeld. Hebben jullie misschien schnabbels voor me?”. Dat werkte, ik kon bij allerlei orkesten komen schnabbelen. Ik heb een jaarkaart van de NS gekocht en ben met de trein door heel Nederland gereisd om bij steeds weer andere orkesten mee te spelen.’

Na een jaar of drie kreeg ik af en toe ook dirigeerlessen van Roberto Benzi, die in die tijd chef-dirigent van het Gelders Orkest was. We maakten dan een afspraak op zijn hotelkamer en dan moest ik van tevoren een partituur voorbereiden. Die moest ik wel echt goed kennen, want hij wist zelf alles en had een absoluut gehoor. Zonder piano liet hij me fragmenten voorzingen of hij zong ze zelf, en die moest ik dan dirigeren. Het waren hele prettige middagen, maar in die tijd besepte ik nog maar nauwelijks hoe moeilijk het is om echt goed te dirigeren. Het is een levenslang ontwikkelingsproces. Elke dag leer ik er weer dingen bij. Dan ga je te veel de ene of juist de andere kant op en dat moet je dan weer balanceren. Er komt nooit

een eind aan dat groeiproces. Juist daarom vind ik dirigeren zo interessant.'

Dirigeerles van Eri Klas

Opeen dag kreeg Van Alphen een telefoontje van het Radio Symfonie Orkest, waar hij regelmatig schnabbelde. 'Iedereen wil je hier graag hebben, dus we bieden je een vaste baan aan', zei de manager. 'Wil je dat alsjeblieft aannemen?' Zijn spontane reactie was: 'Ja dat wil ik wel, maar ik heb wel een paar eisen. Ik wil niet meer dan 50 % spelen. Ik wil zelf kiezen welke programma's ik doe en met welke dirigenten. En ik wil dirigeerlessen hebben van Eri Klas.' Klas was een geweldige dirigent uit Estland, die in die tijd de chef-dirigent van het Radio Symfonie Orkest was. 'Achteraf denk ik wat een arrogantie van me, maar tot mijn verbazing werd ik een week later teruggebeld door de manager van het Radio Symfonie Orkest: "Het is geregeld. Kom maar."

Terwijl ik in het orkest zat kreeg ik regelmatig dirigeerlessen van Klas, echt zo'n ouderwetse figuur die enorm goed verhalen in de muziek kon vertellen. Hij had een bepaalde kracht en energie, die in zijn manier van musiceren tot uiting kwam. Hij zei altijd tegen me: "Je moet een strenge vader voor het orkest zijn. Je moet van die mensen houden, want als je niet van ze houdt dan gaan ze je tegenwerken. Maar ze moeten ook voelen dat jij het op een bepaalde manier wil hebben en dat je dat van ze gaat krijgen ook, omdat dat is hoe het volgens jou moet klinken." Tussen de bedrijven door volgde ik ook masterclasses directie, waaronder een operamasterclass in Tsjechië. Daar liep een Bulgaarse agent rond die zei: 'Kun jij naar Varna komen om te dirigeren'? Dat werd mijn eerste dirigeerschnabbel, eind jaren negentig. Ik kreeg steeds meer orkesten in Bulgarije, deed veel ervaring op en stond tenslotte voor het Sofia Philharmonic Orchestra. Tegen die tijd begon ik te denken dat het misschien wel goed zou zijn om een eigen orkest in Nederland op te richten. Rotterdam leek me de stad om zoiets te gaan doen, want in Amsterdam was er al zoveel. Bovendien sprak de mentaliteit van de Rotterdammers me wel aan: niet lullen maar poetsen.'

De oprichting van Sinfonia Rotterdam

Van Alphens idee was een zelfstandig kamerorkest te formeren. In 2000 begon hij met een schnabbelgroepje van enthousiaste musici uit alle windstreken. 'Daar is Sinfonia Rotterdam uit voortgekomen. Mijn kantoor was het schuurtje in de achtertuin. Eerst waren er alleen strijkers, maar ik wilde niet Sinfonietta Amsterdam gaan kopiëren, dus al snel kwamen er ook een stel blazers bij. Mede dankzij de Zuid-Afrikaanse Randen van mijn vader, die nog een rekening in Nederland had die ik voor de muziek

Mikhail Pletnev

mocht gebruiken, kon ik onze allereerste concertjes financieren. We hadden natuurlijk nog geen subsidie en de musici speelden voor hele kleine bedragen. Ik ben met een opname van een van die concerten naar Kees Vlaardingenbroek, toen programmeur van De Doelen, gegaan. Ik geloof dat er Griegs *Holbergsuite* en de *Kammersinfonie op. 110a* (bewerking Barshai) van Sjostakovitsj op stonden. "Wauw", zei Vlaardingenbroek, toen hij ernaar geluisterd had: "Jullie hebben echt een hele krachtige en mooie strijkersklank", waarna hij ons tot mijn grote vreugde een uitkoopconcert in De Doelen aanbood.

Dat werd een succes en daarna ben ik echt als een salesman de auto in gedoken, om afspraken te maken met de theaters in het land. Dan zei ik natuurlijk dat we in De Doelen speelden en dat naast goed musiceren onze beste eigenschap was dat we een 'niet zeurend orkest' zijn. We mopperen niet en stellen niet allerlei onmogelijke eisen, we spelen met passie en heel veel plezier. Dat werkte en eigenlijk is de mentaliteit van Sinfonia Rotterdam tot op de dag van vandaag zo gebleven. Ook al ben ik steeds meer in het buitenland gaan dirigeren en heb ik voor grote internationale orkesten gestaan, Sinfonia Rotterdam is nog altijd mijn favoriete orkest.'

Op een goed moment gaven Van Alphen en zijn orkest wel 35 concerten per jaar en toen werd het lastig. 'Als het maar om een paar concerten per jaar gaat, zijn musici uit idealisme bereid om te investeren. Maar zij moeten ook eten en hun huur kunnen betalen, dus bij 35 optredens en de bijbehorende repetities wordt het ingewikkeld. Vijf jaar lang heb ik vergeefs op de deur staan bonken van de Gemeente Rotterdam, maar uiteindelijk kregen we subsidie. Daardoor bloeide het orkest weer op en kreeg ik ook de kans om betere solisten te engageren. Zoals topvioliste Simone Lamsma, die al bij ons soleerde toen ze nog een meisje was.'

Mikhail Pletnev

Intussen nam de dirigentenrière van Van Alphen in het buitenland een hoge vlucht. Niet in de laatste plaats omdat

W
hij last minute naar Rusland werd gehaald om een paar concerten met de geniale maar uiterst kritische meesterpianist Mikhail Pletnev te dirigeren. 'Ik had al een paar dingen met het symfonieorkest van Novosibirsk gedaan en dat was goed bevallen. Pletnev wilde weer als solist gaan optreden, maar hij had bedacht dat hij dat zonder dirigent wilde doen. Vlak voor de concerten riep hij ineens: "Ik heb wel een dirigent nodig." Toen werd ik opgebeld: "Waar ben je? Kun je naar Novosibirsk komen?" Dat werd improviseren, vliegen, passen en meten. Ik kwam doodmoe aan, met een jetlag en nog stinkend van mijn laatste concert. Ik had niet eens tijd gehad om te douchen en ben zo het vliegtuig in gesprongen. Toen ik aankwam zei ik tegen de dame die me ophaalde: "Ik moet wel even gaan douchen en een uurtje slapen". Ze keek me meewarig aan en zei: "Het orkest zit al op het podium en Pletnev zit achter de vleugel op je te wachten." Holy shit, dacht ik en zei: "Oke, breng me dan maar."

Pletnev zat met een depri gezicht uit te stralen dat hij zich niet zo lekker voelde. Het laatste waar hij zin in leek te hebben was te gaan repeteren. Ik probeerde dat te negeren en begon met het orkest te werken aan de inleiding van het concert. Het viel me op dat het rommelde bij de blazers, dus ik deed gewoon mijn ding en ging ermee aan de slag. Het moet gewoon goed zijn, Pletnev of niet, dus zo namen we het eerste deel door. Bij de orkesttutti's zag ik Pletnev steeds naar me kijken, zo van wat doet die jongen nou. En na afloop van de repetitie zei hij: 'He, wij gaan vaker samenwerken.' Leuk dacht ik, maar dat zeggen solisten wel vaker en dan hoor je niets meer. Ik ben heel *feet on the ground*. Maar een week later werd ik opgebeld door zijn agent: 'Pletnev wil dat je naar Zwitserland komt om het Russian National Orchestra te dirigeren. Daarna gaan jullie op tournee naar Italië, Estland en China.' Die concerten hebben me artistiek gezien naar een hoger niveau getild. Pletnev is een maestro met een buitengewoon gevoel voor klankkleuren. Hij speelt altijd op zijn eigen Kawai-vleugel, die hij overal mee naar toe sleept. Zijn spel is heel krachtig. Hij speelt meer als een dichter dan als een architect. Hij is uniek. In april 2024 komt hij bij ons alle Rachmaninoffs spelen.'

Dirigent in de Kaukasus

De succesvolle samenwerking met Pletnev leidde ertoe dat Van Alphen werd geïntroduceerd bij het beroemde Russisch Nationaal Orkest, het orkest van Pletnev, en daar veel werk kreeg.

'Ik stond in die tijd ook de Moskou Philharmonic Orchestra en het Svetlanov Symphony Orchestra te dirigeren en werd uitverkoren tot Artist of the Moscow Philharmonic Society. Van 2005 tot 2008 was ik bovendien chef-dirigent van het Symfonieorkest van de Kaukasus, een mystieke plaats in the middle of nowhere, maar ze hadden er wel een vast orkest en een prachtige concertzaal. Ik werd er benoemd met een fles wodka op tafel.

In die tijd ben ik gestopt met mijn baan als contrabassist bij het Radio Symfonieorkest. Mijn standplaats werd kuuroord Kislovodsk, een mystieke plaats in het Noorden van de Kaukasus, bekend om zijn thermale baden ('kislovodsk' betekent 'zuur water') waar ooit de Tsaar en de aristocraten naartoe gingen om zich te baden in het minerale water, dat heel goed voor je schijnt te zijn. Het was een hele interessante plek, vlak bij de grens met Georgië. Als je ging skiën in de bergen kon je daar de soldaten zien lopen. In die tijd waren de relaties tussen Rusland en Europa nog heel goed, dus er waren regelmatig culturele uitwisselingen.

Door de oorlog in Oekraïne is dat nu niet meer mogelijk. Ik word nog steeds gevraagd om in Rusland te komen dirigeren en ik worstel dan met grote dilemma's. Zal ik wel of niet erheen gaan. Muziek heeft immers in principe niets met politiek te maken en brengt ook verbinding en verbroedering. Maar vooralsnog blijf ik er weg, al mis ik Rusland wel heel erg. Voor de muziek is het een geweldig land. De Russen houden enorm van cultuur, muziek is daar veel belangrijker dan bij ons. Op concerten zit de zaal altijd vol met mensen van alle leeftijden. De liefde voor muziek wordt al aangewakkerd op de lagere scholen. Je hebt als schoolkind in Rusland twee opties: of je kiest voor sport of je kiest voor cultuur. Als je kiest voor cultuur krijg je daar 's ochtend les in, terwijl de sporters dan 's middags aan de beurt zijn. Het muziekonderwijs is echt keihard, je bent iedere dag met je instrument bezig en als je niet goed genoeg gestudeerd hebt word je door je leraar opgesloten in de badkamer of in de keuken tot je je etudes wel perfect kunt spelen. Dat is afzien, maar het levert wel veel op.'

Internationale carrière

Het duurde niet lang of Van Alphen werd mede dankzij zijn samenwerking met Pletnev in Rusland ook in veel andere landen uitgenodigd. De lijst van orkesten waar hij voorgestaan heeft en waardoor hij regelmatig wordt teruggevraagd is indrukwekkend. Zo dirigeerde hij de Montreal Symphony Orchestra, Stuttgarter Philharmono-

niker, Bochumer Symphoniker, de Nordwest-deutsche Philharmonie, Berliner Symphoniker, Russian National Orchestra, Svetlanov Symphony Orchestra, Moscow Philharmonic Orchestra, Brussels Philharmonic, Bogota Philharmonic, Enescu Philharmonic Bucharest, Budapest Symphony Orchestra Mav, Jerusalem Symphony Orchestra, Symphony Orchestra of the Gran Teatre del Liceu en zo nog veel meer. Hij dirigeert ook regelmatig in Zuid-Afrika en Zuid-Amerika en ging met zijn eigen Sinfonia Rotterdam op toernee naar Brazilië, Colombia, Duitsland, Engeland, Rusland, Slovenië, Macedonië, Mexico, Chili en binnenkort naar China.

Mikhaïl Plehnev

Zijn focus ligt voor al bij de Weense Klassieken en de Russische muziek – ‘De Eerste symfonie van Tsjajkovski is een van mijn lievelingsstukken!’ – maar met Sinfonia Rotterdam voert hij muziek uit alle tijden en alle stijlen uit, waarbij hij regelmatig samenwerkt met hedendaagse componisten. ‘Zo hebben we onlangs het Saxofoonconcert van Jacob ter Veldhuis uitgevoerd en al eerder brachten we het Slagwerkconcert van Joey Roukens in première, twee geweldige stukken. Van Alphen wil zich liever niet in hokjes laten plaatsen en gewoon zijn muzikale hart blijven volgen. ‘Alleen aan de muziek van Bach waag ik me niet vaak, omdat je tegenwoordig wel bijna verplicht bent dat op de barokmanier te doen. Ik hou enorm van Bach, maar ik krijg het altijd een beetje benauwd van al die authentieke dogma’s. Misschien dat ik er met een pianist als de Franse

Maxim Vengerov, foto Davide Cerati

David Fray, die Bach heel integer maar ook heel vrij speelt, nog wel eens aan een concertreeks met Bach begin.’

Onstuimig en met passie

Dat hij in Nederland wat minder in de belangstelling staat, wijt Van Alphen aan zijn stijl van dirigeren: ‘Ik wil misschien te veel voor Nederlandse orkesten. Alleen de noten spelen is niet genoeg, het gaat erom dat je ze tot leven brengt. Ik ben een beetje onstuimig en kies soms voor extremen. Ik wil muziek maken uit volle overtuiging, met passie en energie. Ik zoek graag de grenzen op om zowel de orkestleden als het publiek te kunnen verrassen. Ik probeer muziek optimaal uit te diepen. Dat is misschien nog een gevolg van de Zuid-Afrikaanse mentaliteit die mij gevormd heeft. Geen slecht woord over de Nederlandse orkesten, die ik vanuit de werkvloer allemaal ken, wat me enorm geholpen heeft om een goede dirigent te kunnen worden.

Als contrabassist hoef je minder noten en thema’s te spelen dan de violisten in het orkest. De frases die je hebt moet je natuurlijk goed spelen, maar je zit aan de rand van het orkest en hebt af en toe tijd om te observeren. Wat gebeurt er tussen het koper en de dirigent, waarom zetten die houtblazers te laat in... dat soort dingen. Daar heb ik enorm veel van geleerd. Nederlandse orkesten werken over het algemeen wat begrensder en misschien ook wat gedisciplineerder dan ik, want ze willen het liefste alles onder controle houden. Maar ik pas niet zo goed in die poldermentaliteit, dat alles beredeneren en erover discussiëren. Ik ben toch meer van dromen, durven en ervoor gaan, kort en keihard repeteren, fine tunen, verhaallijnen in de muziek aanbrengen, de extremen opzoeken en risico’s nemen, omdat ik wil dat de muziek werkelijk in het nu tot leven komt. Ik wil als dirigent kunnen verrassen en spontaan de verhalen die in de partituur verborgen zijn ‘vertellen’, met alle muzikale middelen die ons musici ter beschikking staan.’

Maxim Vengerov

Met hulp van de Stichting Droom en Daad wist Van Alphen vorig jaar wereldster Maxim Vengerov naar Rotterdam te halen, iets wat geen concertzaal in Nederland aandurft vanwege de hoge gages van de drukbezette topviolist,

INFO

Maxim Vengerov speelt Brahms:

za 7 oktober, 2023, 20:15 uur, Concertzaal Amare - Den Haag
zo 8 oktober, 2023, 20:15 uur, Grote Zaal, Het Concertgebouw - Amsterdam

Rachmaninoff-Pletnev Festival (3 dagen):

ma 15 april, di 16 april, wo 17 april 2024, 20:15 uur, Grote Zaal, De Doelen - Rotterdam

Voor meer informatie & tickets zie: www.sinfoniarotterdam.nl/

die tegenwoordig ook als dirigent aan de weg timmert. Op 22 september jl. gaf Vengerov met Van Alphen en zijn Sinfonia Rotterdam een fantastische uitvoering van het *Vioolconcert* van Brahms in de Grote Zaal van De Doelen, waarmee hij alle orkestmusici naar een hoger level trok. 'Eigenlijk had Vengerov bij ons het *Vioolconcert* van Sjostakovitsj willen spelen, maar om persoonlijke redenen zag hij daarvan af. Daarom koos hij last minute voor het *Vioolconcert* van Brahms en dat draaide uit op een onvergetelijke ervaring voor alle partijen, inclusief mezelf. Omdat hijzelf ook dirigent is, was ik van tevoren een beetje bezorgd dat er, zoals bij sommige andere dirigerende solisten, de situatie zou ontstaan dat het orkest twee dirigenten moet zien te volgen. Maar dat gebeurde totaal niet, Vengerov was naar mij en het orkest toe heel respectvol en probeerde ons geen enkele keer iets op te dringen.'

Het draaide uit op een geweldige samenwerking. Omdat Brahms een wat grotere bezetting vergt dan onze normale, breidde ik mijn orkest uit met een aantal conservatoriumstudenten.

Dat doen we trouwens wel vaker. Voor ons is het een fijne manier om groter repertoire te kunnen spelen en voor de studenten is het een uitstekende leerervaring. Ze krijgen er ook redelijk voor betaald, mits ze voor de eerste repetitie hun partijen wel goed kunnen spelen.' In het kader van de talentontwikkeling geven de aanvoerders van Sinfonia Rotterdam ook regelmatig groepslessen en masterclasses voor de jongeren uit het Rotterdams Jeugd Symfonieorkest. Ook geven we prijswinnaars van de concoursen soms de kans als solist op te treden.' Tijdens zijn bezoek aan Rotterdam gaf de geniale en altijd inspirerende Vengerov ook een masterclass aan drie jonge violisten, die hij met onnavolgbare charme, fantasie en humor van hun remmingen afhielp en uit hun vaak onbewuste kluisters wist te bevrijden, zodat ze na een uur niet alleen viool technisch maar ook muzikaal helemaal open bloeiden en ineens werkelijk muziek begonnen te maken.

Sinfonia Meesters Project

'Ik had Vengerov al in Rusland leren kennen via Pletnev, met wie hij regelmatig optreedt. Het klikte meteen tussen ons en hij stond al lang op mijn verlanglijstje, net als

trouwens wat vaker opera's dirigeren. Vengerov is een hele aardige kerel en een ongelooflijk goede violist. Zijn muzikaliteit is diep ontroerend en altijd verrijkend. Dat alles bracht me een paar jaar geleden op het idee om bij de Stichting Droom en Draad, waarvan Wim Pijbes de directeur is, met succes een projectplan aan te vragen voor een nieuw muziekproject in Rotterdam: het Sinfonia Meesters Project. Het is altijd mijn droom geweest om de topsolisten met wie ik bij andere orkesten in het buitenland samenwerk, naar mijn Sinfonia Rotterdam te brengen. De bedoeling is dat het orkest daarmee de kans krijgt om samen te werken met solisten van wereldklasse. Van tevoren had ik al bedacht dat ik een violist, een pianist, een zanger en een dirigent wilde gaan uitnodigen. Vengerov,

die het zó leuk vond om met ons samen te werken dat hij in oktober nog een keer naar Nederland komt om samen met ons het *Vioolconcert* van Brahms te spelen in Amare (Den Haag) en het Het Concertgebouw (Amsterdam), was onze eerste meestergast. De tweede is maestro Pletnev, met wie we in april 2024 op drie achtereenvolgende dagen alle *Pianoconcerten* van Rachmaninoff en zijn *Paganini Rapsodie* gaan spelen in ons Rachmaninoff-Pletnev Festival. Welke topdirigent ik zal gaan uitnodigen weet ik op dit moment nog niet, maar de zangeres wordt wat mij betreft stersopraan Pretty Yende, een fantastische zangeres uit mijn geliefde Zuid-Afrika, die in september Italiaanse aria's in het Concertgebouw komt zingen met het Antwerps Symfonie Orkest. Bij een eerder optreden in Amsterdam brak ze volgens dagblad Trouw 'de tent af', dus ik verheug me er nu al op om met haar te gaan samenwerken!